Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL C.C. AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 47 (607) * joi 11 iulie 1957 * 8 pag. 30 bani

ceva nou. De pildă, în momentul de față are loc finala concursului „al cui zmeu se va înălța mai sus?". O înștiințare la microfon. Se pregătește concursul pentru „Cei mai buni cîntăreți din colonie". Premiul pentru cei 6 ciștigători: cîte o ciocolată. Ei, și cîte nu mai au de povestit pionierii coloniei despre cele 16 zile pe care le-au petrecut de acum în tabără. Cei mici, despre o minunată seară de basm. Băieții din detașamentul 9 și 10, despre dramatizarea Scrisorii a III-a, alții despre informarea politică Festivalul de la Moscova și Spartachiada de Atletism organizată în cinstea lui, despre audițiile muzicale la radio,și cîte și mai cîte.

Căutați și vreun mofturos aici, în colonie? Spuneți că nu există colonie fără mofturoși? Ei, haide, hai, nu vă obosiți. Pe aici nu prea o să găsiți. Pînă la urmă, și băiețașul blond, cu cheile geamantanului legate la git — Mico Czobo, care la început a vărsat lacrimi pentru că nu era obișnuit cu peisajul, n-ar mai părăsi colonia.

Și pentru că și nouă ne-a plăcut în colonia sanatorială „C.F.R. Vasile Roaită", cred că o să mai venim și altă dată.

M. DASCALU

De la munte la mare

Dintr-o dată, „Cheia" — sat ce se află la poalele munților, a prins viață. Pe drumul care duce către grupul de vile, așezate ceva mai sus, s-a revărsat puhoi de cîntec și veselie. 500 de copii, cei mai mulți purtînd cravate pionierești, au venit la tabăra organizată de Sindicatul Petrol-Gaze-Chimie.

De atunci, în fiecare dimineață, sunet de goarnă tremură peste liniștea munților, înfiorînd pădurea, dînd semn primelor raze de soare să lumineze bătrînele creste stîncoase. Apoi, sus, în vîrful catargului, izbucnește flacăra roșie a drapelului, zbătîndu-se vesel în bătaia adierii de dimineață. O zi de tabără a început...

Cu cei 500 de copii, se află instructori. Ei vor ajuta pe pionieri ca fiecare zi de tabără să însemne o zi de bucurie.

Excursii, jocuri, sport, cîntec va fi la „Cheia", începînd de acum, și pînă în toamnă.

Petrecere frumoasă, copii!

ION VICTOR

★

Ce tabără o fi aici? Pare-se că e tocmai așa, o tabără cum o căutăm noi: pionierii sînt veseli, se aud și cîntece, fiecare are cîte o ocupație. Ce-ar fi să ne oprim aici?

Iată-ne pe teritoriul coloniei sanatoriale de copii C.F.R. „Vasile Roaită". Copiii-s ocupați acum. Dar să ne uităm puțin pe programul zilnic de activități, afișat pe ușa fiecărui dormitor. Se pare că am nimerit. Programul arată că toate detașamentele se întrec în a iniția activități cît mai plăcute. Mai mult decît atît: am aflat mai tîrziu că fiecare zi le aduce

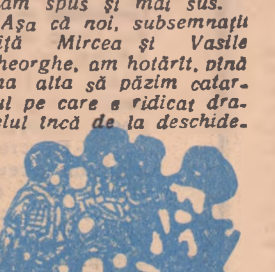
Bieții de ei!

DRAGĂ REDACȚIE

Noi sîntem foarte triști pentru că activitatea în tabăra noastră nu merge de loc. De asta e vinovată tovarășa instructoare fiindcă a plecat la Brăila și Raionul U.T.M. fiindcă a chemat-o. De cînd a plecat tovarășa instructoare nu mai putem face nimic pentru că a încuiat camera pionierilor unde e mingea noastră și a dat cheia tovarășei îngrijitoare, iar dînsa nu locuiește în localul școlii ci trei case mai departe. Și chiar dacă am avea cheia noi nu știm să reparăm mingea care e spartă și trebuie să așteptăm camionul cooperativei care vine odată pe săptămînă să trimitem mingea la o tabără din comuna apropiată să ne-o repare pionierii de acolo și mai sînt trei zile pînă vine camionul.

Am vrea să facem și altceva, dar nu știm ce pentru că programul nostru de activitate este în birou la tov. instructoare, biroul e în camera pionierilor, camera pionierilor e încuiată, cheia e la tov. îngrijitoare, după cum v-am spus și mai sus.

Așa că noi, subsemnații Niță Mircea și Vasile Gheorghe, am hotărît, pînă una alta să păzim catargul pe care e ridicat drapelul încă de la deschide-

rea festivă, deoarece sfoara a ieșit de pe scripete și nu știm s-o reparăm. Așteptăm să vină tov. instructoare să-l cheme pe colegul nostru, Constantin, singurul în stare să ne repare catargul.

În fiecare zi ne uităm cu nerăbdare la păduricea de la marginea satului și așteptăm întoarcerea tov. instructoare ca să ne ducă în excursie la pădure.

Altfel, despre noi aflați că sîntem bine sănătoși. Eu cu Mircea păzim catargul iar Munteanu Margareta, Bibicu Mariana și Brînzea Dumitra stau cocoțate pe gard la umbra unui pom. Aștia-s toți, că altcineva nu mai vine în tabără. (Poate știi matale de ce?)

Te rugăm pe matale, dragă redacție, să-i scrii tov. instructoare la Brăila să se întoarcă cît mai degrabă, pentru că altminteri, ce ne facem noi?

Cu drag,

Nițu Mircea, Vasile Gheorghe și cele trei fete
comuna Osmanu, raionul Brăila

N. A. Bieții de ei! Ce-or să se facă? Într-adevăr, redacția noastră, în lipsa tov. instructoare, va trebui să ia măsuri pentru a trimite pe cineva la tov. îngrijitoare să ia cheia, va repara mingea, îl va aduce plocon pe Constantin să repare catargul, și eventual va transporta pădurea la tabără ca să poată și ei, sărmanii, să facă o excursie.

AL. MIHU

Cupa „Scînteii pionierului"

— DE VORBA CU CIȚIVA „VECHI CAMPIONI" —

Și anul acesta, conform tradiției, va avea loc concursul de natație „Cupa Scînteii pionierului". Numai că, spre deosebire de ceilalți ani, în vara aceasta se vor întrece concurenții din mai multe regiuni: Galați, Timișoara, Craiova, Constanța, Regiunea Autonomă Maghiară și orașul București.

Dornici de a prezenta cititorilor cîte ceva în legatură cu pregătirile care se fac, reporterul nostru a stat de vorbă cu cîțiva concurenți din anul trecut care participă și anul acesta.

(Continuare în pag. III-a)

Citiți în pag. a VIII-a SURPRIZA NUMĂRULUI

Eu nu iubesc pe nimeni

Cîmpeanu Vasilica.

— E nesociabilă, spun unii. Nu are nici o prietenă.

— E încăpățînată și rea, nu se iubește de cît pe sine, spun alții — are un caracter insuportabil..

Am vrut s-o cunosc. M-a cercetat cu neîncredere și a zîmbit silit zîmbetului meu. Am încercat să pătrund în sufletul ei, cît un pumn, și nu găseam portița. Intr-un tîrziu, am găsit-o: era din mărgăritare și fusese bine tăinuită. Am ciocănit cu sfială și dragoste de soră și mi s-a deschis.

Vasilica abia intră într-a șaptea, dar din inima ei s-a rupt de mult vîrsta copilăriei.

Au rămas doar cîteva scame de voioșie și visuri copilărești. A intrat în Casa de copii cînd avea șase ani. Lăsase acasă o mamă și un tată vitreg Mama, ca orice mamă, n-a vrut să o înstrăineze, dar al doilea soț avea trei copii. O cumnată rea de gură o învinuia că pe aceștia nu-i iubește și nu le poartă de grijă ca Vasilicăi. La cămin, Vasilica ducea dorul mamei, pe care avea s-o vadă abia după 3 ani. Intre timp, primea de la dînsa scrisori cu promisiuni și cînd și cînd — pachete. După trei ani, a venit mamă-sa. Fetele au trimis-o la poartă dar Sila (așa o alintă colegele) nu s-a dus. Fetița se înstrăinase de mamă și nu-i iertă îndelungata lipsă decît după ce ochii mamei au lăcrimat, după ce a-nceput să povestească necazurile care o împiedicaseră să vină mai curînd. Era îmbrăcată în negru. Ii murise soțul. Sila începuse să fie neliniștită. Mamă-sa locuia în aceeași curte cu „Tanti Sicuța" cumnata dușmănoasă care o vorbea de rău și o bătea. Intr-o vacanță, Sila a fost chiar ea martora unei astfel de scene.

Era după masă și Sila dormea Era acasă și Nelu, fratele vitreg cel mai mare. Tanti Sicuța caută ceartă și puse pe un frate al ei să o bată pe mama Silei.

Sila se trezi din somn și-l rugă cu lacrimi în ochi pe Nelu să meargă s-o scoată pe mamă-sa, din mîinile unchiului Nelu n-a vrut să se ducă:

—Nu vreau să mă pun rău cu neamurile mele — a spus el.

Toate astea au făcut-o pe Sila să capete neîncredere în oameni. Devenise extrem de sensibilă și retrasă. Nu avea nici o prietenă, i se părea că toată lumea îi vrea numai răul, cu toate că educatoarele și colegii de la Casa de copii aveau grijă de ea și o iubeau.

Trei dintre frații ei mai mici, vitregi după tată, au fost aduși la Casa de copii „30 Decembrie", unde se află și ea.

— Pe care dintre ei îi iubești? — a întrebat-o cineva.

— Pe niciunul..

— Cu toate astea, văd că-i ajuți că-i mîngîi...

— Dar nu-i iubesc — se încăpățîna să răspundă Sila. Eu nu iubesc pe nimeni!

Nu se poate Sila, nu, te încăpățînezi să spui că oamenii sînt răi, dar singură spui că tovarășa Frunză, educatoarea ta, aflînd că-ți plac piesele de teatru, ori de cîte ori e teatru la microfon te ia în camera ei, să asculți Mi-ai povestit de Luminița — colega ta, care împarte cu tine toate bunătățile primite de acasă.

Tu singură spui că la cămin ai avut colege mai mari care te iubeau și care te vizitează și azi, și-ți aduc cadouri, tu mi-ai spus de Tina Zota, de Perșinaru Ioana. Atunci? Ele ți-au vrut răul?

La Casa de copii unde te afli, sînt multe ființe cărora le poți deschide sufletul, nu le ocoli. Primește-le prietenia și nu vei mai fi singură.

Spui că nu iubești pe nimeni... !

Mi-ai povestit că atunci cînd mama ți-a trimis niște bani, ai cumpărat șosete și bomboane pentru frații tăi mai mici. De ce n-ai cheltuit banii numai pentru tine?

— Pentru că sînt frații mei, și trebuie să am grijă de ei fiindcă-s mai mici decît mine. Dar nu-i iubesc...

— Ii iubești, Sila, îi iubești!

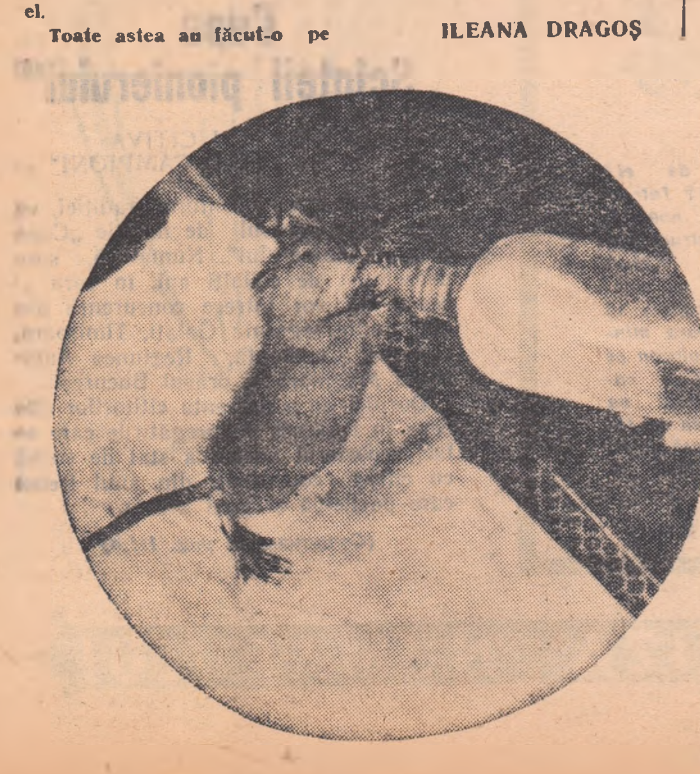
— Spune-mi cînd pleci în vacanță, nu ți se face dor de colegele tale, de educatori?

— Ba da, dar cred că.. din obișnuință

— Nu „din obișnuință", Sila, ci pentru că aici, în cămin, faci parte dintr-o familie mare, colegele îți sînt surori și educatoarele — mame, care vă împart deopotrivă, dragostea lor.

Sinaia

ILEANA DRAGOȘ

4—11. VII. 1957

POȘTA săptămînii

De vorbă cu cititorii

Luată de vîrtejul pregătirilor pentru încheierea anului școlar am stat mai puțin de vorbă cu voi. Acum, în vacanță, toți avem mai mult timp liber și putem tăifăsui mai pe îndelete.

Pentru că veștile primite de la Avram Dima din com. Vlădeni, raionul Fetești, m-au bucurat nespus de mult, vreau să vă povestesc cum de am ajuns să ne împrietenim.

Cu vreo trei luni în urmă, Dima a primit carnetul de elev să-l ducă părinților să-l semneze. Știind că are și cîteva note de doi, el a rupt fila cu pricina. Vă închipuiți ce supărată am fost cînd am auzit o asemenea veste... Pe loc, i-am și scris cîteva rînduri, și i-am spus părerea mea. Zilele trecute, am primit o scrisoare de la Dima: „M-am bucurat mult cînd am primit scrisoarea de la tine. Eram tare curios să aflu cine-mi scrie de la gazetă. Citind scrisoarea, mi-am dat seama de fapta pe care am săvîrșit-o.

Acum, vreau să-ți spun că am încheiat anul școlar cu note bune, chiar dacă nu sînt numai de 4 și 5... Iți promit că la anul, mă voi strădui să învăț și mai bine".

Ei, spuneți și voi: n-am tot dreptul să mă bucur de succesul prietenului meu?

Din teancul de scrisori, mi-a căzut în mînă una scrisă citeț, cea a pionierei Camelia Idriceanu, din clasa a IV-a, de la Școala de 7 ani mixtă nr. 7 din Galați. Imi scrie pentru prima dată, dar veștile ei mi-au plăcut mult. „De curînd — scrie ea. — am făcut o excursie la Bicaz. Aci, am văzut uriașa construcție a hidrocentralei și noul curs al Bistriței... Cînd ziarele au anunțat schimbarea cursului Bistriței, noi, cei care am vizitat acele locuri, am știut îndată despre ce este vorba".

Te invidiez, dragă Camelia, și-mi pare rău că n-am mers și eu să mă minunez de frumusețea naturii, de eroismul muncitorilor de la Bicaz.

★

Butnaru Mariana, din cl. a V-a, de la Școala medie nr. 1 din Fălticeni, vrea să știe dacă „Concursul celor isteți" mai are vreo serie de întrebări. Dragă Mariana, la etapa aceasta nu se vor mai publica nici un fel de întrebări. Dacă n-ai trimis încă răspunsurile. grăbește-te; s-ar putea să întîrzii!

Asemeni Marianei și Dale Ioan, din com. Cîmpeni, raionul Lunca Vașcăului, mă întreabă care sînt condițiile de participare la concursul „Pentru cea mai bună și mai interesantă scrisoare" și cît timp durează.

Dragă Ioan, concursul durează toată perioada vacanței de vară. Condițiile de participare? Sînt simple: pot participa toți pionierii și școlarii din țară, cu condiția ca scrisorile lor să oglindească tot lucruri interesante, petrecute în detașament, sau felul în care-și petrec vacanța

Numărul scrisorilor este nelimitat, așa că nu-ți rămîne altceva de făcut decît să începi să ne trimiți scrisori.

Ei, dar veștile pe care le primesc, nu sînt toate la fel de plăcute. Unele te fac să-ți încrețești fruntea și să te gîndești mai mult asupra lor.

Așa, de pildă, Calistru Gheorghe din clasa a IV-a, Iași; el e tare necăjit de colegul său, Vlădescu Constantin — spaima școlii. Ca bun „boxeur" Costică bate fetele și pe cei din clasele mai mici și puțin îi pasă de sfaturile profesorilor și colegilor. Mie nu-mi rămîne altceva de făcut decît să-i spun lui Vlădescu că nu este bine ceea ce face. Continuînd să se poarte în acest fel, riscă să-și asigure treptat, disprețul celor din jur. Adevăratul prestigiu, dragă Costică, se cîștigă numai printr-o muncă susținută, prin disciplină și — mai ales! — respect față de profesori și colegi.

★

Simion Lică, din clasa a VI-a, de la Școala mixtă nr. 66 din Pantelimon — București, a făcut ceva și mai rușinos: a dat, ca fiind al lui, un foileton pe care l-a auzit la radio, cu deosebirea că a mai făcut cîteva schimbări pe ici, pe colo. Dragă Lică, să știi că fapta ta nu e demnă de un pionier! Ceea ce ai făcut, se cheamă plagiat, sau, în vocabularul obișnuit — furt! Dacă vrei să ne scrii, nu găsești oare destule aspecte din activitatea voastră de fiecare zi? Chiar dacă nu este ceva reușit scrisoarea oglindește munca ta și nu a altora. Sper că ai să-ți dai seama singur de fapta pe care ai săvîrșit-o...

MARIUCA

ANCHETA SAPTAMÎNII

CE SĂ FIU?

★ O nouă „Georgetă"?
★ Viitorul aviator
★ Niște școlari „cu picioarele pe pămînt"
★ Greșeala esențială a Georgetei și a multor altora

In cursul dimineții de ieri, o discuție aprigă s-a încins la umbra unui pom din curtea Școlii mixte nr. 171 din București. Au participat: Moraru Ana-Maria, Marin Dorina, Boroș Gheorghe, Oprea Ștefan și alții, elevi ai acestei școli. Discuția a pornit de la articolul „Vreau să fiu... artistă", apărut nu de mult în ziarul nostru.

— Eu am vrut să mă fac artistă, a declarat Moraru Ana-Maria. Acum însă, mă gîndesc să mă fac doctoriță.. Nu m-am hotărît încă. Dar să știi că eu o înțeleg pe Georgeta. Are ea ceva aplicație dacă vrea să se facă neapărat artistă...

— Ca tine? — a întrebat careva cu o umbră de ironie.

— Cum „ca mine?!" — a sărit Ana-Maria jignită.

— Ia spune-mi, ce artiști cunoști tu?

— Pe Vraca!

— Și pe mai cine?

— Și pe Lucia Sturza Bulandra...

— Și?...

— ...

— De Marcel Anghelescu, ai auzit?

— ...

Și se porni o avalanșă de întrebări: Ce-ai citit? Ce versuri știi? Cîte piese ai văzut? Care e actorul preferat? De ce?

După felul în care Ana-Maria a răspuns, se naște întrebarea: Oare avem de-a face cu o nouă... Georgetă?

Boroș Gheorghe, din clasa a VII-a, vrea să se facă aviator. Această meserie a îndrăgit-o în clipa cînd a văzut un aviator adevărat, la aeroportul Băneasa. In schimb, nu cunoaște tipuri de avioane, nu știe că în cursul Anului Geofizic Internațional vor fi lansate rachete, sateliți artificiali,

La matematică e corigent, la fizică are media 3... Firește, Boroș Gheorghe e îndreptățit să-și aleagă meseria de aviator. Nu?

Se mai nasc însă și alte întrebări: Să presupunem că atît Boroș cît și Ana-Maria ar fi cunoscut cele de mai sus. Este suficient oare numai atît ca să poți spune: VREAU SĂ FIU ARTIST, sau: VREAU SĂ FIU AVIATOR?

— Mie mi-e cam greu să spun ceva despre Georgeta — a intervenit în discuție Marin Dorina, din clasa a VII-a. Poate dacă ar citi mai mult, s-ar cultiva, ar putea să ajungă artistă. Eu n-o condamn. In fine, în ceea ce mă privește, vreau să devin croitoreasă. E o meserie frumoasă și se poate cîștiga bine, deși...

— Eu cred altceva, s-a amestecat Oprea Ștefan, din aceeași clasă cu Dorina. Georgeta vrea să se facă artistă pentru că „artistă" sună frumos... Eu în locul ei, m-aș gîndi cum să-mi îndrept notele proaste. Cînd te pasionează ceva, te informezi, citești... nu așa, din senin, „mă fac artistă!", „mă fac aviator!". Nu vreau să mă laud, dar eu, cînd am o clipă liberă, mă duc la tipografie. Am și cules texte la zețărie... Și sînt convins că o să ajung un tipograf bun.

★

Care e greșeala esențială a Georgetei și a multor altora? Că se agață de cîte o meserie cu nume răsunător, fără ca să se gîndească la un lucru cît se poate de simplu: unde pot fi ei folositori? Și dacă se întîmplă să ajungă într-un fel sau altul, împinși, cu chiu cu vai, medici, sau ingineri, sau artiști, încurcă locul degeaba. Și cît de rău este să te trezești după ani de muncă că nu ești bun de nimic acolo unde muncești și că ai fi putut deveni cu mult mai folositor în altă parte.

Aurel WEISS

CE E NOU LA COLȚUL ZOOLOGIC

De curînd, la colțul zoologic din grădina Cișmigiu au fost instalați locatari noi. E vorba de cele două nutrii: mama și puiul. Pe marginea bazinului cu apă zărești două mogîldețe de blană cafenie cu nuanțe violet, cu capul mare și turtit lateral, cu ochii și urechile mici și cu mustăți mari și o coadă lungă, golașă

Una dintre nutrii, se aruncă în apă și începe să înoate. Labele posterioare ale căror degete sînt unite printr-o pieliță, o ajută ca niște mici vîsle. Privind-o din urmă nutria cea mică lasă să-i cadă biberonul din lăbuțe și se grăbește să intre și ea în apă.

Nutria este un animal rozător originar din America. La noi a fost adaptat în Delta Dunării, unde trăiește în crescătorii speciale, prețuită fiind pentru blana ei frumoasă. De altfel nici nu e pretențioasă — fiind o rozătoare ierbivoră căreia îi sînt de-ajuns, pentru hrană, frunze și rădăcini de copaci, iar iarna, fîn. De apă însă, nu se poate lipsi mai mult de 2—3 zile pe an, atunci cînd gerurile îngheață complet apa. Ea rezistă însă, pînă la o temperatură de minus 30° C

Atenţiune, atenţiune! Transmitem pe lungimea de undă 517 m. Către toate taberele de pionieri. Răspundem tuturor celor care ne-au rugat să le vorbim despre jurnalul de tabără. Interceptaţi radiograma nr. 6!...

Pentru început, reproducem cîteva fragmente din jurnalul taberei de pionieri a Ministerului Agriculturii şi Silviculturii, organizată lîngă Poiana Ţapului.

„1 iulie. **Deşi în jurnalul de tabără sînt multe însemnări, astăzi, noi cei din seria a II-a scriem primele rînduri. Poate vă întrebaţi de ce? Pentru că astăzi de dimineaţă am sosit în tabără! Mulţi copii vin aci pentru prima oară şi mulţi dintre ei n-au mai mult de 8 ani. Toţi însă sînt foarte mîndri. Mămica şi tăticu au avut doar încredere în ei şi i-au lăsat să plece singuri...".**

„3 iulie. **După amiază, am avut deschiderea festivă a taberei, iar către seară, pe malul Prahovei, s-a ridicat pînă în înaltul cerului, focul de tabără. In jurul focului Dorina Filon a prezentat un minunat dans chinezesc, iar băieţii din detaşamentul 1 au făcut tot felul de piramide. S-au spus glume, ghicitori şi snoave. S-a cîntat şi s-a dansat în jurul focului...**

„4 iulie. **Incă de aseară ne-am pregătit echipamentul pentru excursia de astăzi. Ţinta noastră a tuturora era Caraimanul. Drumul spre Caraiman e foarte frumos. In stînga şi-n dreapta e o vegetaţie foarte variată. Fiecare dintre noi şi-a umplut rucsacul cu fel de fel de flori, plante, muşchi...".**

Şi acum, după ce v-am redat aceste fragmente, trebuie să spunem că jurnalul de tabără se poate face dintr-un caiet mare cu scoarţe sau dintr-un registru Este foarte frumos dacă filele lui sînt împodobite cu diferite desene care înfăţişează activitatea din ziua respectivă. Desenele pot fi făcute fie în acuarele, fie în creion colorat.

Cei ce scriu în jurnalul de tabără au datoria să redea prin scris cele mai frumoase întîmplări din acea zi, să povestească cum a fost într-o excursie, despre întrecerile sportive sau despre preocupările unor pionieri. Se mai poate scrie în jurnal despre modul în care au fost rezolvate de colectiv felurite cazuri, se fac propuneri, precum şi impresii personale despre zilele de tabără.

Aceste jurnale de tabără se păstrează cu grijă de către fiecare unitate ca peste ani de zile cînd vrei să-l răsfoieşti să poţi face acest lucru.

Jurnalul se păstrează în camera pionierilor şi în fiecare zi, în paginile lui, activitatea zilei respective este descrisă de alt pionier. De ce? Pentru că, scriind cît mai mulţi pionieri, jurnalul va cuprinde însemnări tot mai interesante, iar stilul va fi cît mai variat. Nu uitaţi: în jurnalul de tabără se povestesc întîmplări cu amănunte, cu numele copiilor, ale detaşamentelor, etc. Nu vă rezumaţi numai la fraze generale şi la descrierea naturii.

Aici Pescăruş, aici Pescăruş. Trimiteţi-ne urgent ce vreţi să mai cunoaşteţi. Nu uitaţi, comunicaţi-ne dacă indicaţiile Pescăruşului v-au folosit!

CRONICA VACANŢEI

Dragi copii, ziarul nostru a hotărît ca în această vacanţă, să alcătuiască o „Cronică". In această „Cronică" vor fi trecute cele mai frumoase acţiuni ale taberelor sau ale unor grupuri de copii. Incepem „Cronica vacanţei" cu reportajul de mai jos:

COPIII DE PE STRADA ARDELENI

— Cine-i călăreţul ăsta atît de cutezător? A, tu eşti Martinel? Măi băiete, vezi că dărîmi gardul, şi-ţi rupi şi pantalonii! Cine-i responsabil astăzi? întrebă tovarăşa Florica Cumbari, deputata circ. 93 din raionul 1 Mai.

— Eu!... — răspunse cu jumătate glas un pici.

— Păi, aşa păzeşti tu parcul, Duţule? Ce mai responsabil eşti şi tu!?

— Eu le-am spus, da' dacă nu vor să asculte?!...

— Se vede treaba că ştiu ei de ce... — zîmbi, de astă dată, tovarăşa Cumbari. Şi acum, vedeţi de vă jucaţi frumos, să nu stricaţi ceva. Ştiţi doară cît au muncit părinţii voştri aci...

— Păi, şi eu am muncit!... sări Duţu.

— Da' eu?... — se făli şi Martinel, luînd o postură de atlet.

Abia atunci am privit mai cu atenţie grădiniţa: în mijloc, o ciupercă mare, cu buline roşii, pe care ţopăia o broască; în fund, un panou care povesteşte păţaniile iezilor neascultători. Peste tot ordine, curăţenie.

— Astea ni le-au dăruit tovarăşii de la „Menghina", îmi explică Duţu, şcolar proaspăt promovat în clasa a II-a.

— Dar cu parcul ce este, de ce v-aţi lăudat că aţi muncit la el?

— Ne-am lăudat?! Sigur că am muncit! Toţi copiii au muncit! intră în vorbă Florică Căpraru, din clasa a III-a. Ca şi Duţu, Florică poartă pe braţ o banderolă, semn că e şi el responsabil la grădiniţă...

★

Discuţia s-a înfiripat uşor şi curînd mă înconjoară un grup numeros de pionieri şi şcolari. Aşa am aflat că pionierii de pe strada Ardeleni au format o ceată veselă, care în timpul orelor libere i-a ajutat pe părinţi să repare strada, să construiască parcul pe locul unui fost maidan...

— Florile şi pomii de pe stradă, noi le stropim. Noi, de fapt, le-am şi plantat, îmi spuse Vahanian Ana, pionieră de la Şcoala de fete nr. 26.

Am aflat apoi că totul aci se face cu judecată: fiecare pionier, şcolar, are în primire 2-3 pomi, de care trebuie să se îngrijească. Dimineaţa şi după amiaza, există cîte o „echipă" de serviciu la parc, cu misiunea de a supraveghea să nu se arunce hîrtii pe jos, să nu facă şi alţii ca Martinel...

— Vreţi poate să vedeţi şi biblioteca?

— Auzi întrebare!

...Şi iată-mă în faţa unei căsuţe scunde, de ale cărei streşini spînzură cîteva colivii cu păsărele.

— Aci e „biblioteca de casă nr. 10"! Bibliotecar — Stănescu Vasile, elev în anul II, la o Şcoală Profesională Electrotehnică. Vrea să se facă inginer, — mi-l recomandă unul dintre copii pe bibliotecarul-„şef". Biblioteca de casă primeşte la fiecare trei luni cîte 40 de cărţi de la biblioteca raională. Din ianuarie pînă la 1 iunie o mulţime de cititori au venit să împrumute cărţi. Şi, vin nu numai copiii, dar şi părinţii lor...

Ar trebui însă, să vorbesc ore întregi despre copiii de pe strada Ardeleni. Ei ajută la cultivarea grădinii de zarzavat — proprietatea cantinei la care iau masa zilnic peste 100 de bătrîni fără familie. In toamnă, vor să strîngă castane, aşa cum au făcut şi anul trecut. Iar sumele obţinute, vor servi tot la întreţinerea cantinei.

Cît priveşte activitatea lor de şcolari, ei, aflaţi despre copiii de pe strada Ardeleni că ei au terminat anul şcolar cu note de 4 şi 5. Mulţi dintre ei, i-au ajutat şi pe colegii mai slabi la învăţătură. Ancuţa Vahanian, de pildă, şi-a ajutat două colege. In vacanţă, Ana şi-a propus să citească mai multe cărţi şi să viziteze expoziţiile. Anca Mironescu mai are încă 4 ani de şcoală, se va strădui ca şi la anul să obţină note bune...

Am mai cunoscut pe Ani Mendoian, Traian Paraschiv, Sandu Vaisman, pe Georgel Răchiţeanu, Daniela Covaci (fiica fostului internaţional fotbalist) şi încă pe mulţi alţii. Toţi îşi au planurile lor de viitor. Pînă şi le vor realiza însă, sînt hotărîţi să activeze ca şi pînă acum în timpul liber, să fie şi ei cetăţeni preţuiţi în cartierul în care locuiesc.

M. ROŞU

In grădiniţă...

La încheierea paginii

● De la Buzău, ni se comunică următoarele: **„Pionierii din oraş, au reuşit să strîngă pînă în prezent sticle şi borcane în valoare de 5.000 lei. De asemenea, o cantitate mare de fier vechi va fi predată în curînd unităţilor de colectare. Numai copiii de la Şcoala de 7 ani nr. 2 au adunat 1.200 kg. fier vechi.**

Toţi aceşti bani, vor fi vărsaţi în contul fondului pentru Festival"

● Unitatea de la Casa de copii **„30 Decembrie" din Sinaia, ne anunţă că pionierii de aci au executat nenumărate daruri pentru Festival. Printre acestea, se numără mai multe plapome în miniatură, brodate în motive romîneşti, o încăpere (tot în miniatură) în întregime mobilată, precum şi încă multe alte lădiţe şi cutii, artistic executate".**

● Pionierii de la **Şcoala de 7 ani din comuna Negreşti, regiunea Bucureşti, au realizat în cinstea Festivalului: un lot agricol de 3000 m², au plantat 130 de puieţi şi au strîns 30 kg. plante medicinale...".**

● Din comuna Budeşti, **ni se transmite că „pionierii au adunat 1020 kg. fier vechi, au cultivat şi îngrijesc 1300 m² cu plante medicinale" şi au cărat 15.000 cărămizi pentru construcţia Căminului Cultural.**

● Intr-o scrisoare sosi**tă din Feteşti-Gară, ni se comunică: „Pionierii de aci, întîmpină Festivalul cu următoarele realizări:**

— 4000 kg fier vechi adunat;

— s-au colectat 360 sticle şi borcane;

— s-au plantat 600 puieţi, şi

— toţi pionierii au dat ajutor la lotul experimental de 2 ha".

CLUBUL TINERILOR TURIŞTI — VARA 1957

La Slănic...

Către orele 11, am poposit la Slănic. Ca aşezare de munte, pitoresc loc! Am pornit-o direct către salina Slănic, dar nu era încă timpul pentru vizite. Aşa că, am plecat către Grota Miresii, pe care am vizitat-o Grota are foarte multe lacuri şi interiorul ei oferă vizitatorilor o privelişte dintre cele mai frumoase.

Acum, am să vă povestesc despre vizita la salina Slănic. (De fapt, noi am vizitat mai multe locuri, dar din lipsă de spaţiu, nu vă pot povesti totul...).

La salină, am vizitat puţul „23 August". Am coborît cu liftul la adîncimea de 200 m., pînă la al doilea orizont! (Primul orizont are o adîncime de numai 57 m!...).

Salina a intrat în exploatare prin 1939, dar în prezent, e una dintre cele mai mari din Europa, iar sarea de aci e cea mai curată de la noi din ţară (are 90% clorură de sodiu).

Tăierea sării se face aci cu ajutorul unor maşini numite haveze. Havezele au cîte un braţ lung, pe care se învîrte un lanţ cu cuţite; haveza poate tăia blocuri de sare de cîte 2 m.!

...Vizitînd salina, am observat pe pereţi pete mari, unsuroase, care dovedesc prezenţa petrolului.

Salina Slănic s-a format datorită existenţei pe aceste locuri, cu milioane de ani în urmă, a mării Tetis Ceea ce este foarte interesant, e că nu s-au găsit nici un fel de fosile aci, lucru care dovedeşte cît de sărată era apa mării Tetis.

Transportarea sării din mină — afară, se face cu ajutorul vagonetelor, iar aerisirea se realizează prin puţul ascensorului.

Luminarea minei — este făcută, de asemenea, modern cu electricitate.

...Spre seară, am părăsit priveliştea de basm a frumosului Slănic, am lăsat în urmă palatul de cristal al minei şi ne-am întors acasă.

GHEORGHE DRAGULESCU
Ploeşti, str. Nicopole 44

CUPA „SCÎNTEII PIONIERULUI"

Şcoala medie nr. 1 unde am cerut un interviu pionierilor care au cîştigat concursul de anul trecut. Iată-i pe Iov Alexandru şi Hartman Gigi din clasa a IV-a.

— Spuneţi-mi, cum vă pregătiţi pentru concursul din vara aceasta?

— In vara trecută am fost clasaţi pe locul trei. De aceea avem de gînd acum să luăm cupa de la Bucureşteni. De cum am terminat şcoala am şi început antrenamentele la bazin şi la... Dunăre. Intr-un cuvînt, ne pregătim temeinic. Avem doar adversari puternici!

— Păcat că anul acesta nu va mai concura şi Maxim Victor. El a întrecut vîrsta. Desigur că Maxim ar fi adus victoria, e un bun înotător, am spus eu

— E adevărat, Victor nu va mai merge la Bucureşti însă el şi-a lăsat un înlocuitor aproape de forţă egală, pe fratele lui, Constantin. E un înotător bun şi sîntem siguri că va cîştiga, mai ales că îl antrenează Victor

La BUCUREŞTI

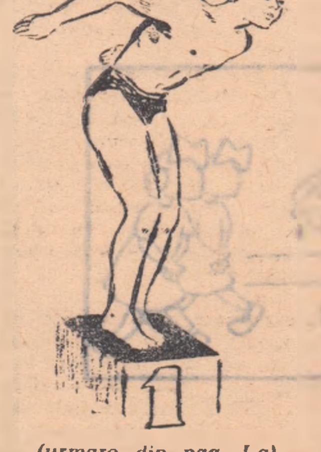
...Am stat de vorbă cu Miki Zagăr, clasat anul trecut pe locul I la categoria I-a. Datorită lui şi altor doi elevi, oraşul Bucureşti a primit „Cupa Scînteii pionierului".

— Spune-mi Miki, ai început antrenamentele? Vei reuşi să te menţii pe locul întîi?

— De cîteva săptămîni merg în fiecare zi la ştrandul Floreasca unde, pe lîngă înot, mai fac şi gimnastică. Ştiu că acum va fi o luptă dîrză, dar nu vom ceda uşor. Cupa va rămîne a noastră.

După cum vedeţi, şi în anul acesta, cupa va fi viu disputată. Cine o va cîştiga? Deocamdată nu ştim. In orice caz, cei mai buni.

LIDIA VIŞAN

(urmare din pag. I-a)

LA GALAŢI

Primul drum l-am făcut la

O urmărire ca-n FILME

Al. Ovidiu Zotta

Faptele descrise mai jos sînt adevărate. Ele s-au întîmplat în urmă cu un an, într-una din școlile orașului Arad. Numele eroilor sînt schimbate dar ei sînt reali; trăiesc și învață în acest oraș.

În recreație, toată clasa a IV-a se strînse împrejurul lui Stănică. Exclamațiile de mirare se împleteau cu cele de admirație; Stănică ținea în mînă o nemaipomenit de frumoasă sticluță cu parfum. O sticluță artistic formată, aurită, avînd o cutie tapisată cu pluș roșu. O adevărată bijuterie!

— Dă-mi-o și mie s-o țin în mînă. Numai nițel! se ruga cîte unul.

Dar Stănică n-o dădu nimănui, în afara prietenului său Andrei.

— E un lucru scump, le spuse. Nu se dă așa, cu una, cu două!

— De unde ai sticluța? întrebă o fată mai curioasă.

Stănică tresări. Răspunse grăbit, făcîndu-și drum spre ieșire, împreună cu Andrei:

— De la... de la soțul surorii mele, care-i student în străinătate. Mi-a trimis-o cadou!

„Ciudat cadou pentru un băiat de zece ani!" își spuseră, pe bună dreptate, colegii.

DISPARIȚIILE MISTERIOASE

Puțin timp de la această întîmplare, un nou prilej de uimire li se ivi celor din clasa a patra, și, în general, copiilor din școală: unde se duceau Stănică și Andrei atunci cînd, ca prin farmec, dispăreau de la cursuri, pentru a lipsi fie un ceas, fie o zi întreagă? Simpli chiulangii nu puteau să fie, deoarece învățau destul de bine. Stănică, mai ales, era chiar un elev bun. Ba, mai mult: desenator talentat, lucrase pentru detașament o gazetă de perete cu totul deosebită. Astfel se făcu că dispariițiile celor doi începură să dea serios de gîndit tuturor. Cum Stănică și Andrei se fereau să ofere răspunsuri limpezi atunci cînd erau întrebați, cîțiva băieți din clasa a șasea, hotărîră să-i urmărească, în taină.

Mai mult în glumă, Silvia, instructoarea, fu de acord cu ei, închipuindu-și, la început, că totul nu-i decît un fel de joacă. Dar băieții se apucară serios de treabă și, pe neașteptate, Silvia se pomeni centralizatoarea veștilor aduse de ei din ceas în ceas. „La ora 14, Stănică s-a întîlnit cu Andrei", glăsui unul din „rapoarte". „La 14,30, au intrat la cofetăria „Trandafirul". „La 15, s-au suit în tramvaiul 3". „La 15,10 au coborît la uzina textilă. Aci au dispărut".

Astfel se sfîrșeau toate „rapoartele". Într-adevăr, ajunși la uzinele textile, Stănică și Andrei intrau parcă în pămînt...

LUCRURILE SE COMPLICĂ...

Nu după mult, o veste gravă făcu să se încrețească frunțile celor care se ocupau de „cazul Stănică-Andrei": surorii lui Stănică îi dispărură ceasul de mînă, stiloul și verigheta...

Nimeni nu avu curajul să-și dea pe față bănuielile — dar cercetările luară de-acum o ținută mult mai serioasă. Silvia, împreună cu băieții dintr-a șasea, simțiră că ceea ce se întîmplă nu mai e deloc o joacă...

DOUĂ RAPOARTE CARE ADUC O OARECARE LUMINĂ

Cititorul e rugat să ia seama că de astă-dată cuvîntul raport nu mai este scris între ghilimele. Aceasta pentru că cele două rapoarte despre care e vorba mai jos, au fost rapoarte în adevăratul înțeles al cuvîntului. Primul raport, dat de pioniera Stela Manea, lămurea un mister mai vechi. El suna așa: „În curtea uzinelor textile, sub niște țevi prin care circulă aburi, se află o mică subterană. Aci se refugiază la căldură Stănică și Andrei". Al doilea raport cuprindea informații și mai importante: „Azi de dimineață, Stănică a cerut de acasă zece felii de pîine cu unt, sub motivul că, de la un timp, are, la școală, poftă cumplită de mîncare. Cît despre Andrei, tot azi de dimineață. mamei lui i-au dispărut toți cîrnații din cămară. Andrei a fost văzut plecînd pe furiș de acasă cu servieta foarte umflată".

Era mai mult decît limpede: Stănică și Andrei își făcuseră provizii... Pentru ce? Aveau oare de gînd să pornească în vreo călătorie?

În vreme ce băieții se frămîntau în căutarea unei ipoteze cît mai apropiate de adevăr, o motocicletă roșie stopă în fața școlii; de pe ea descălecă un ofițer de miliție. Cîteva minute mai tîrziu, băieții aflară că sora lui Stănică adusese la cunoștința autorităților dispariția obiectelor. Fără să mai stea mult pe gînduri, ei îi destăinuiră ofițerului rezultatele cercetărilor lor și bănuielile care-i îndemnaseră să le întreprindă.

Ofițerul — un tînăr locotenent major — îi ascultă cu cea mai mare atenție, notîndu-și totul într-un carnețel.

La sfîrșit, le spuse foarte serios:

— Vă mulțumesc, băieți. Cele descoperite de voi ne sînt de un foarte mare ajutor.

VÎNZĂTOAREA DE ÎNGHEȚATĂ ȘI... SFÎRȘITUL URMĂRIRII

Cu puțin înainte de orele 5 d.a. doi tovarăși de la Miliție își făcură apariția pe peronul gării înțesate de călători care așteptau expresul de București. Unul dintre dînșii îi zări pe Stănică și Andrei care, echipați ca de călătorie, primeau din partea unei vînzătoare de înghețată un pumn de bancnote mototolite. Agentul îi lăsă să-și isprăvească treaba. Apoi, văzîndu-i că se depărtează, îi dădu în seama tovarășului său iar el se apropie de vînzătoare. Luînd-o din scurt, nu-i fu greu să afle de la dînsa că, în schimbul sumei de 25 de lei, obținuse din partea lui Stănică o verighetă de aur...

Un șuierat puternic vesti sosirea expresului. Trenul intră în gară învăluit în aburi. Călătorii se îmbulziră, pe scări. După patru minute garnitura se urni, continuîndu-și drumul. În compartimente, călătorii de curînd suiți, își căutau locurile. Dar Stănică și Andrei nu se aflau printre ei... Ei se găseau în drum spre circumscripția de miliție, însoțiți de cei doi agenți.

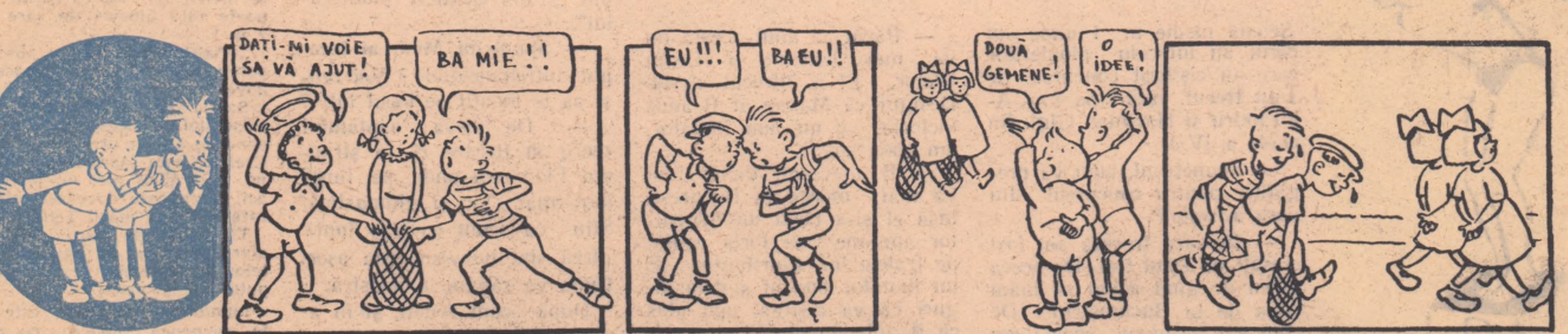
La interogatoriu, Stănică mărturisi că, într-adevăr, el îi furase surorii sale sticluța cu parfum, ceasul, stiloul și verigheta — și că se pregătea să fugă cu Andrei la București.

Urmară apoi cîteva lucruri cu totul și cu totul neplăcute: procesul, mutarea lui Stănică din oraș...

Se pare că, în clipa de față, Stănică, aflat în alt oraș al țării, în sudul Moldovei, s-a făcut băiat de treabă. Învățămintele trase de pe urma întîmplărilor descrise aci îi dau mereu de gîndit. Învață conștiincios și se poartă corect.

Cît despre colegii lui, acești detectivi de trei zile, ei își văd cu hărnicie de treburile lor școlărești și nu se laudă cu isprava lor. Sînt, în sinea lor, mulțumiți că prin ceea ce au făcut i-au împiedicat la timp pe Stănică și Andrei de la fapte mai grave.

ŢICU ŞI STANEL, DOI DESCURCĂ-LUME

de M. STOIAN și G. BURSCHI

Cato din filmul „Măgărușul Magdanei"

O cunoașteți pe micuța Cato din filmul „Măgărușul Magdanei"? Ascultați cum a devenit ea una din interpretele principale ale acestui film.

Pe platoul de filmat „Gruzia-film" e mare forfotă. Numai într-o parte stau supărați cei doi regizori și discută. Le lipsește o mică artistă care să joace rolul lui Cato. Deodată, pe poartă intră o fetiță de-o șchioapă, veselă și neastîmpărată. Fetița atrase atenția tuturor.

— „Am găsit-o pe Cato! exclamă deodată regizorul.

Nani, căci așa o cheamă pe fetiță, a început îndată să filmeze și a jucat cu atîta naturalețe încît și-a cîștigat admirația tuturor. Și nu era deloc ușor. Nani, veselă și plină de neastîmpăr, trebuia să joace rolul unei sărmane orfane.

Nani Cicvinidze este astăzi cea mai tînără și mai iubită artistă de cinema din Gruzia. De atunci, ea a jucat în filmul „Curtea noastră" rolul unei fetițe glumețe, care se ține de tot felul de pozne. (Pe ecranele noastre nu s-a rulat încă acest film) Iar acum, regizorul T. Abuladze, pregătește un nou film pentru Nani. De asemenea, regizorul B. Managadze îi pregătește un rol însemnat în noul său film.

După cum vedeți, deși Nani e abia un copil de grădiniță, a și ajuns o actriță cunoscută nu numai în U.R.S.S., dar și peste hotare.

—◇—

IATA CITEVA FILME PE CARE LE VEȚI PUTEA VEDEA IN CURSUL LUNII IULIE

„INTR-UN CEAS BUN"

O producție a studiourilor Gorki din Moscova.

Odată cu Andrei Varin, eroul filmului, o să vă puneți și voi o seamă de întrebări în legătură cu alegerea profesiunii. Și desigur, tot odată cu el, o să primiți și răspuns.

„POZNAȘII DIN BARENBURG"

O producție a studiourilor „Defa"-Berlin.

Hansel, Peter, Karin și încă mulți alții alcătuiesc un grup de poznași. Peripețiile, legate de construirea unui ștrand în orășelul lor, alcătuiesc miezul acestui film.

Veți mai putea vedea filmul „Odată în viață" — o producție a studiourilor engleze, care înfățișează episoade din viața bunului Norman, îngrijitor la un orfelinat—și două reportaje cinematografice, producții ale studioului cinematografic „Al. Sahia": „Fotbal-reportaj 1956" și „Album sportiv 1956".

Vasile Mănuceanu

PACEA

În dimineața-aceasta însorită
Să colindăm, copila mea, rîzînd.
Orașul i-o grădină înfrunzită
Și bucuria-și țese firu-n gînd.

În parcul vechi cu iederă pe-alei
Un băiețan ghiozdanul și-l desface,
Hrănind un caier alb de porumbei.
Aceasta, draga mea, înseamnă pace.

Pe unda lacului se-arată lină
O barcă-n zări, părînd cît o găoace,
Și pînza albă gingaș se înclină.
Aceasta, draga mea, înseamnă pace.

Orașu-i înflorit ca o grădină...
Pe unde-au fost cocioabele sărace
Se-nalță albe casele-n lumină.
Aceasta, draga mea, înseamnă pace.

RAȚA

Tata ți a adus o rață
Cam sălbatecă și hoață...
Fură chei, batiste, ace,
Chiar oglinda cînd îi place,
Și pe toate le ascunde
Pe sub pat sau te miri unde.

Cînd o dojenesc cu tîlc,
Tace lighioana mîlc
Prefăcută și spășită.
Dar e hoață nărăvită,
Fiindcă-a doua zi de-a capul,
Fură gheata sau ciorapul.

Să ne facă-atît bucluc
Un fîțoi de cauciuc?
Mama s-a gîndit: „Ajunge!"
Și a vrut ca s o alunge,
Cu ocară și cu sfadă,
Pe netrebnică în stradă.

Bună cum îți știu eu seama
Te-ai rugat s-o ierte mama
C-o dezveți pe circotașe
Și de-acum papuci, cămașe,
Perii, foarfece, mosor
Toate or fi la locul lor.

Ce minuni, ce cosinzene
Vede tata pe sub gene
Cînd privirea și-o ascunde
In ferestrele rotunde?

Clipele-s mărgele albe
Tremurînd ca niște salbe:
Ici pe masă, în cutie,
Lucrul cel vrăjit te-mbie...

Te apropii — pași de scamă —
Cu dorință și cu teamă
Și petreci după urechi
Toartele de sîrmă, vechi.

Basm frumos, arată-te,
Inimă, desfată-te!

...Dar în loc de basme blînde
Sînt doar cețuri tremurînde.

Lucrul cu făgăduinți
Pentru ochii tăi cuminți
N-a ivit vreo frumusețe...
Ochii singuri vor să-nvețe.

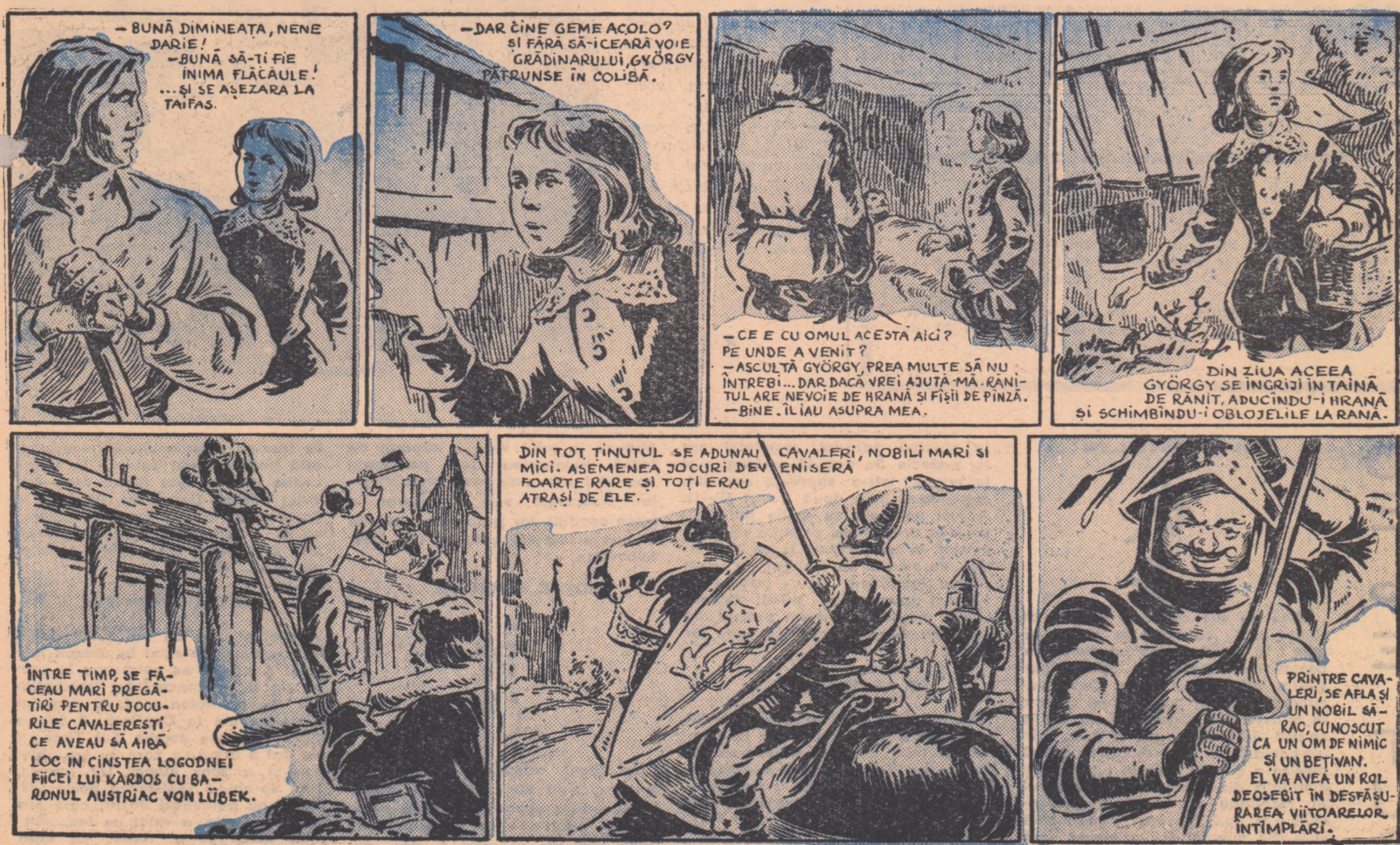
REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Cel de al doilea pîlc de ostași, trimis de baronul Kàrdòs, este distrus aproape în întregime, într-un defileu stîncos, de către o turmă mare de bivoli dezlănțuiți. Cu toate că nu există dovezi, baronul își dă seama că turma a fost asmuțită dinadins de însăși păstorii ei.

În fine, se pare că cel de al treilea pîlc are mai mult noroc. Un iobag fugar este descoperit în desiș și urmărit de ostași. Unul dintre ei reușește să-l rănească cu lancea, însă. pînă la urmă, fugarul dispare în mod misterios.

ARCAȘUL NEGRU

POVESTIRE DE A. WEISS — DESENE DE Z. IULIAN

ȘTIRI * INFORMAȚII * REPORTAJE * SPORT * NOUTĂȚI TEHNICE

526 km.

ORADEA-TIMIȘOARA-ORȘOVA

De la Valea lui Mihai am pornit cu trenul spre Oradea. In toate gările de pe traseu ne-au ieșit în intîmpinare sute de pionieri cu buchete de flori...

In dimineața zilei de 29 iunie (cu 5 ore înainte de sosirea ștafetei) a avut loc în parcul Petofi din Oradea, un concurs de biciclete la care au participat pionierii de pe malul stîng al Crișului. Dintre concurenți, cel mai bun s-a dovedit a fi Lempert Robert, în vîrstă de 9 ani, care a trecut primul linia de sosire avînd un avans de cîțiva metri asupra celui de-al doilea clasat — Sverlea Mihai...

De la Oradea, ștafetiștii au pornit mai departe, pe biciclete, pînă la Leș. De altfel, etapa Oradea — Arad a fost parcursă în întregime numai pe biciclete, iar ștafetiștii au fost întîmpinați de, sute și sute de pionieri îmbrăcați în minunate costume naționale.

★

In zorii zilei de 3 iulie, ștafeta, purtată de peste 20 de pionieri, a pornit de la Sînandrei către Timișoara. In total, 13 km. Soarele ardea cu putere; păsările, ascunse undeva în umbra cringurilor ciripeau gureșe. Și cu toată arșița, țăranii ieșiseră la cosit.

Iar ștafetiștii... tare ar mai fi făcut o baie. Dar ce te faci cu timpul? La orele 11 ștafeta trebuia să ajungă la Timișoara. Și... totuși ștafeta s-a oprit, așa cum de-altfel veți afla îndată.

Alexandra, Jumunga Alexandra din Sînandrei, la un moment dat se opri. Măsură cu privirea lanul și spuse:

— Ce-ar fi să strîngem și noi cîteva spice?! N-o să întîrziem mult...

Iată o ideie bună! Cît ai clipi porniră cu toții la lucru. Stancioiu și Pintzer strînseseră deja un braț...

...Pe timișorenii care așteptau ștafeta, snopul de grîu pe care îl purtau ștafetiștii îi surprinse. Nu înțelegeau rostul lui.

Abia după ce eșarfele au fost schimbate, Walter le-a predat și snopul de grîu.

Pe panglica cu care erau legate spicele se putea citi: „Primul snop — în cinstea ștafetei „Scînteii pionierului" — de la pionierii din comuna Sînandrei".

EMIL DOBRESCU

Președinta de la întovărășirea fetelor

Ajunși în Răchiți, sat din apropierea izvoarelor Tismanei, și copiii și bătrînii care se mai află la ora aceasta pe lîngă casă se oferă bucuroși să ne arate drumul pînă la locuința președintei. Un copil ce urmărea navigarea unor surcele pe apa rîului ne duse chiar pînă în poarta casei. Nu prea mare, casa cu ferestrele pline de flori stă în arșița soarelui, parcă resemnată că nu s-a putut ascunde și mai mult sub umbra nucilor ce o înconjoară. Se vede treaba că acasă nu-i nimeni. In curtea îngrijită doar niște găini boghete umblă, scormonind preocupate și serioase. Rînduiala din curte, oleandrul de lîngă prispă, care se înalță pînă la streașină, îți arată că aici locuiesc oameni harnici și cumsecade.

— Pe Angelica o căutați? ni se adresează o bătrînă din vecini.

— Da, pe ea.

— Nu-i acasă, maică. A plecat la lucru pe perimetru. O puteți găsi acolo unde se termină satul, la răscrucea drumului cu șoseaua mare.

Intre fîșiile înguste ale ogoarelor de ovăz și grîu, de departe, se zărește o întindere mai mare unde porumbul voinic își înalță capul mult deasupra ogoarelor vecine. Acesta e lotul întovărășirii fetelor.

A, dar uitasem să vă spun; Intovărășirea agricolă unde Angela Ciolavu e președintă, nu e chiar la fel ca celelalte întovărășiri. Își are istoria ei.

Un grup de fete din Răchiți, vedeau cum tot mai mulți săteni din împrejurimi lucrează în întovărășiri agricole. Părinții lor se cam codeau, așa încît fetele au hotărît să facă ele singure o întovărășire. In aprilie, anul trecut, a fost inaugurarea. Despre roadele ce le-au cules și vrednicia cu care au muncit s-a dus vestea mult și în alte comune. Acum, cînd sătenii au văzut cum le merge fetelor, a mai luat ființă o întovărășire în sat.

Ne îndreptăm spre grupul fetelor, care abia se zăresc printre porumb. O fată mică și subțire, văzîndu-ne, se desprinde dintre ele și vine să ne întîmpine. Mereu zîmbind, ne vorbește despre întovărășire, despre munca lor. Anul trecut au scos 2.500 kg la ha, iar anul acesta își pun speranțe pentru mai mult. Deși timpul a fost puțin prielnic, fetele lucrează cu stăruință și peste puțină vreme vor termina a III-a prașilă.

— Două dintre ale noastre s-au măritat și i-au adus și pe bărbații lor în întovărășire...

Mă uit la ea puțin mirată.

— Cum să nu vină? Fetele noastre nici nu se măritau altfel! Apoi îmi istorisește mai departe;

Cînd lucrul la cîmp se mai termină, ne ducem împreună și muncim la pepiniera ocolului silvic, la cariera de piatră. Muncim mult, dar sîntem mulțumite. Din banii ce i-am strîns anul trecut, în afară de veniturile fiecăreia, am cumpărat o pereche de boi pentru întovărășire.

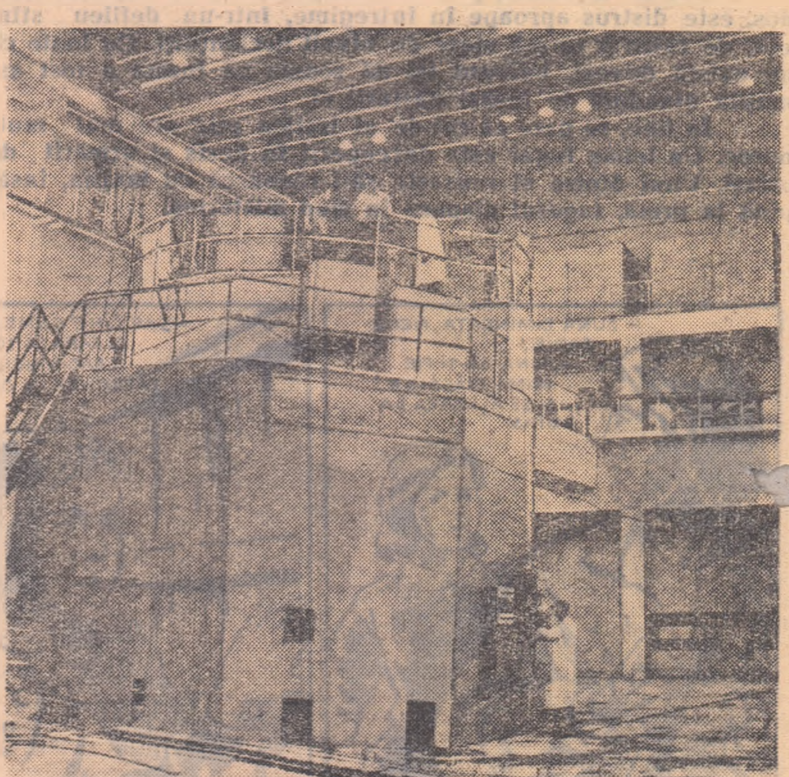
...Angelica are 22 de ani dar nu-i dai nici 17. In vorbă, în faptă, e plină de voioșiune și entuziasm. Pe lotul festivalului din comuna Runcu o porțiune este a lor, a fetelor din întovărășire. Despre toate cîte vi le-am spus și despre multe altele, Angelica va putea povesti peste cîteva zile tinerilor din țările străine, cu care se va întîlni la Festivalul de la Moscova...

MARIA RUSU

★

Construcția primelor agregate atomice din țara noastră se apropie de sfîrșit. Reactorul nuclear de 2000 Kw. pe care-l vedeți în fotografie, este gata pentru probele de funcționare. Reactorul acesta, furnizat țării noastre de către U.R.S.S. și construit de tehnicienii romîni cu ajutorul specialiștilor sovietici, deschide științei și tehnicii noastre nebănuite perspective de viitor.

★

DE PE TUȘE

GOL ÎN MINUTUL 101!

Cine nu știe că orice partidă de fotbal se... consumă în 90 de minute? Și totuși, în meciul dintre Locomotiva-București și Știința-Timișoara, disputat în finala Cupei Primăverii, ultimul gol a fost marcat în minutul 101. Explicația nu stă în ceasul arbitrului, care a mers „regulamentar", ci în prelungirea (două reprize a cîte 15 minute) care a fost acordată din pricină că în minutul 90, rezultatul era de 1—1. Timișorenii își asiguraseră conducerea încă din minutul 5, printr-un gol cu totul neașteptat. Cu toată căldura tropicală, suporterii ceferiștilor au... înghețat în tribune. Abia în minutul 63, printr-o magistrală lovitură de colț, Copil egalează. Dar la sfîrșitul partidei, rezultatul era tot nedecis. Se acordă prelungire și feroviarii, într-o supremă revenire, marchează încă două goluri (3—1). A fost un meci cu multe peripeții, cu mult dramatism, care i-a ținut încordați și pe jucători și pe spectatori. Feroviarii au cîștigat pe merit „Cupa Primăverii" și... trebuie să vă mai spunem, au primit fiecare cîte o motocicletă drept premiu. Le urăm plimbare plăcută pe noile lor mașini.

SKI LA 38 GRADE...

Nu, nu sub zero, ci deasupra lui zero. Lucru de altfel firesc în miezul lui iulie. Fiindcă întrecerea de ski de pe Valea Albă s-a disputat în ziua de 7 a acestei luni. Acolo, pe Valea Albă, în Bucegi, se păstrează în tot verii o zăpadă de toată frumusețea, iar pasionații sportului alb n-au putut rezista ispitei. Concursul s-a desfășurat în bune condiții, iar proba specială de slalom a fost cîștigată de Gh. Cristoloveanu.

ROȚILE ROMÎNEȘTI...

au făcut adevărate minuni în cursa ciclistă București-Sofia. După 3 ani, ediția aceasta a cursei ne-a revenit, printr-o victorie categorică. După 1000 km de rulaj, în care au străbătut Bărăganul, masivul muntos Stara Planina, văile Dunării și Mariței, cicliștii noștri au încheiat duminică, cu succes, ultima etapă. În fruntea clasamentului general se află tînărul Aurel Șelaru. Un singur ciclist bulgar între primii zece clasați: Filipov (locul III). Pe locul II Poreceanu, iar pe locul IV Calcișcă. C. Dumitrescu de la care poate s-ar fi așteptat mai mult, s-a situat pe locul... IX.

ȚINTEA A ȚINTIT...

excelent, dar nu l-a ajutat pistolul, care s-a defectat în ultimul moment. Lucrurile se petreceau la proba de tir a concursului internațional de pentatlon modern, disputat zilele trecute în Capitală. A fost o clipă de mare emoție. Lui Țintea i s-a dat o armă cu care nu era obișnuit și a scos numai 177 puncte, cînd de-obicei realizează peste 190. Noroc că polonezul Bazur, care era cu el în serie, a ratat un foc, obținînd doar 165 p. Astfel, cu mari emoții, echipa R.P.R. a trecut pe locul I. Numai pentru scurtă vreme însă, deoarece după ultimele probe (înot și cros) echipa U.R.S.S. a cîștigat net concursul.

ȘTIRI * INFORMAȚII * REPORTAJE * SPORT * NOUTĂȚI TEHNICE

Meridianul săptămînii

OAMENII NU UITA
BOMBE CURATE ȘI BOMBE MURDARE
INCETAREA EXPERIENȚELOR E POSIBILĂ!

Oamenii nu uită ceea ce e frumos, înălțător, bun. După cum nu uită răul și suferința. Omenirea a îndurat răni cumplite de pe urma războiului. Omenirea nu uită asta și nu mai vrea să dea tribut de sînge măcelului. Și în inima oamenilor trăiesc nădejdile, sînt vii și proaspete strădaniile puse în slujba păcii. Sesiunea de la Colombo a Consiliului Mondial al Păcii, care a arătat voința fermă a popoarelor, propunerile sovietice din iunie pentru încetarea pe cîțiva ani a experiențelor cu arma nucleară, sînt evenimente de seamă, care au stîrnit aprobarea generală și speranțe noi. E drept, cercurile războinice din apus nesocotesc toate acestea, încearcă să liniștească spiritele prin fabricarea așa ziselor „bombe curate", adică cu radioactivitate scăzută (ca și cum cineva ar fi grozav de interesat dacă e sfîrtecat de o bombă curată sau de una... necurată!). Conducătorii marilor state au însă datoria de a împiedica primejdia războiului, de a duce o politică de pace și înțelegere, conformă cu dorința popoarelor lor. Iar Uniunea Sovietică dă în această privință un exemplu minunat.

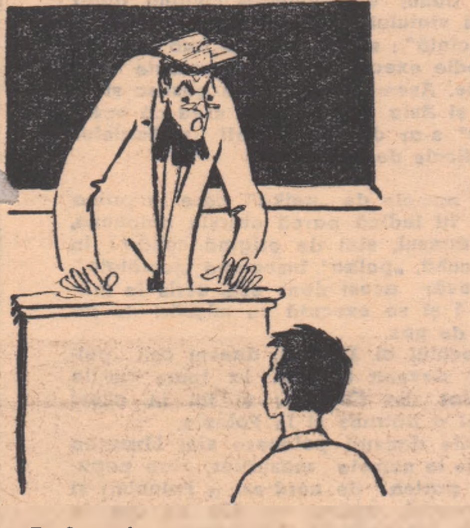
LA LONDRA...

au loc în acest timp ședințele Subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. Sînt prezenți acolo reprezentanții marilor puteri, pentru a expune punctele de vedere ale guvernelor respective. Stassen, reprezentantul Statelor Unite, a comunicat că guvernul S.U.A. va fi gata să reducă — în același timp cu U.R.S.S. — efectivul forțelor sale armate. Fapt, desigur, îmbucurător. Dar în același timp Stassen a condiționat acest lucru de „rezolvarea unor probleme politice", nelăsînd să se înțeleagă despre ce este vorba, iar în privința propunerilor sovietice referitoare la suspendarea pe cîțiva ani a experiențelor atomice, nu a dat încă nici un răspuns. Reprezentantul sovietic, V. A. Zorin, și-a exprimat regretul că această chestiune a fost ocolită, arătînd că orice șovăială, orice încercare de a amîna și îngreuna rezolvarea problemelor păcii, este condamnată de majoritatea țărilor și de toate popoarele. V. A. Zorin a arătat de asemenea cît de primejdioasă este poziția lui J. Moch, reprezentantul Franței, care a declarat că, în cazul încheierii unui acord între U.R.S.S., S.U.A și Anglia, cu privire la încetarea experiențelor nucleare, Franța... nu se consideră obligată prin nimic. Aceasta ar însemna ca Franța să încea-că ea singură experiențele, ceea ce ar da prilej și altor țări să facă la fel și ar zădărnici toate strădaniile comisiei O.N.U.

TOTUȘI...

în cele din urmă, patru delegații occidentale (S.U.A., Anglia, Franța și Canada) au recunoscut că propunerea sovietică face cu putință încetarea experiențelor, dar n-au adus nici o propunere serioasă, concretă, cu privire la termenul suspendării acestor experiențe. Au subliniat numai că trebuie întocmit un plan amănunțit în direcția aceasta. Este fără îndoială un lucru bun că puterile apusene încep, în sfîrșit, să discute această problemă însemnată, asupra căreia U.R.S.S. a insistat în repetate rînduri. Șovăiala și lipsa de claritate a poziției țărilor apusene însă, umbresc toate acestea. Dar omenirea e convinsă că problema păcii poate și trebuie să fie rezolvată.

IN ANGLIA

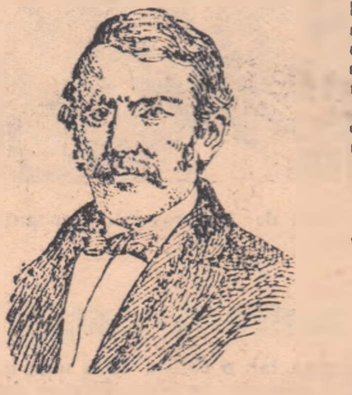

Profesorul: Din cîte părți se compune Imperiul Britanic?
Elevul: Vreți să spuneți... se descompune?!

de GHEORGHE BOTAN

Oameni și fapte

LIVINGSTON

Timp de aproape 35 de ani să străbați, de-a lungul și de-a latul, uriașul continent african, prin savane, pustiuri și păduri de nepătruns... E un lucru care cere curaj și voință fără margini. Iar David Livingston le-a avut din plin. Despre viața lui puțin obișnuită, despre călătoriile lui presărate cu întîmplări și primejdii uluitoare, vă vom povesti azi cîte ceva.

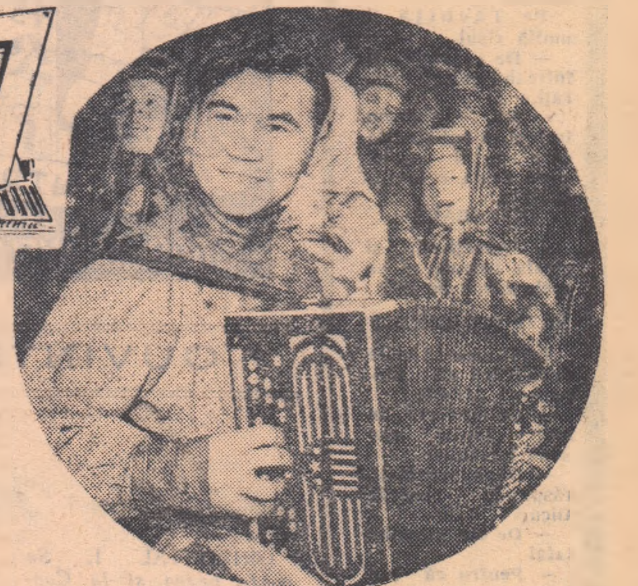
...Născut la 13 martie 1813, dintr-o familie scoțiană, Livingston a fost dat, la vîrsta de 10 ani, ucenic la o torcătorie. Deși avea o înfățișare firavă, și era nevoit să muncească 14 ore pe zi în manufactură, el își dăruia fără răgaz ceasurile libere învățăturii. Îi plăceau îndeosebi științele naturii. Părinții voiau însă ca micul David să devină preot. Îl ceartă, îl amenință, îl lovesc chiar. Sub aceste presiuni, Livingston e nevoit să accepte, dar în același timp își continuă studiile sale preferate. Astfel, în momentul cînd devenea misionar, el avea și diploma de doctor în medicină, cunoștea limbi străine și era un bun naturalist. Misionarii erau un fel de preoți pe care imperiul britanic îi trimetea în colonii, chipurile pentru a „creștina și civiliza" pe băștinași, dar în realitate pentru a întări și mai mult jugul colonialist. Livingston era sortit să fie unul din aceștia. Dar prin firea lui, prin chemarea lui de cercetător curajos, el n-a rămas un astfel de slujbaș. Firește, colonialismul englez s-a folosit de descoperirile lui, de căile deschise de el. Însă viața sa a fost o viață de curaj și omenie, de neobosită cercetare. El a îmbogățit harta lumii din veacul trecut, iar acolo, printre indigeni, a luptat ca medic împotriva bolilor nemiloase și ca om împotriva negoțului cu sclavi.

Pentru prima oară ajunge în Africa, la Capul Bunei Speranțe, în anul 1840. Colindă multe triburi și în sfîrșit se stabilește în 1847, la Kolobeng, în ținutul beciuanașilor. În această perioadă, brațul drept îi este schilodit la o vînătoare de lei. (După semnele lăsate de colții fioroși i-au fost identificate mai tîrziu rămășițele pămîntești). El își construiește singur o casă și învață să-și facă unelte de fier și veșminte. În 1849—50, încearcă de două ori să ajungă la lacul N'gami. Prima oară nu izbutește din cauza secetei. A doua oară, soția și copiii săi, care-l însoțeau, se îmbolnăvesc de friguri. În sfîrșit, a treia oară cu prețul unor cumplite greutăți, ajunge la țintă. În 1852 el se hotărăște să-și trimită familia în Anglia, pentru a o cruța de suferințe. „Întorcîndu-mă la Cap, povestește el, n-aveam să iau nici un salariu, purtam o haină veche de 12 ani, și copiii mei erau pe jumătate despuiați".

După altă „excursie" de patru ani prin ținuturi pe unde albii nu pătrunseseră niciodată, Livingston primește un vaporaș prăpădit, „un adevărat cuibar de șoareci", cu care izbutește, plutind pe Zambezi, să ajungă pînă la izvoarele acestuia. În 1866, pornind din Zanzibar, Livingston pleacă în ultima sa expediție, care-i va aduce descoperirea lacului Tanganyka. Cele 45 de scrisori trimise de el se pierd pe drum. După un timp îndelungat de tăcere, lumea întreagă îl socotește dispărut. Ziaristul Henry Stanley îl descoperă însă la Nyamtaga, în inima continentului, pe jumătate răpus de friguri. Dar Livingston refuză să se întoarcă în Europa și la 1 mai 1873 moare lîngă lacul Bangueolo.

V. M.

Tînăr artist amator din Murmansk (U.R.S.S.) interpretînd imnul F.M.T.D.

O SUTĂ DE TRENURI

Pe pămîntul sovietic, o sută de trenuri îi vor duce către Moscova pe tinerii participanți la Festival, veniți din toate colțurile lumii. Aceste trenuri vor fi conduse de mecanici tineri. Însoțitorii de vagoane, de asemenea tineri, au învățat fiecare în vederea acestui eveniment cîte o limbă străină. Copiii ai căror părinți lucrează la căile ferate, au confecționat pentru oaspeți diferite jocuri distractive, cu care delegații își vor petrece în chip plăcut ceasurile de călătorie. Și desigur, ei se vor gîndi cu drag la micii și necunoscuții lor prieteni.

AFLAȚI CĂ ÎN MOSCOVA, ORAȘUL FESTIVALULUI...

...sînt peste 5.000.000 de locuitori. În anul 1917 erau numai 1.850.000.

...numai în cursul acestui an s-au construit 40.000 de locuințe noi.

...sînt aproape 180 de institute de învățămînt superior. În fiecare an, din aceste institute ies 40.000 de tineri specialiști.

...sînt peste 1000 de biblioteci. În anul 1913 erau numai 12.

...în fiecare seară au loc spectacole în 30 de teatre. Cel mai vechi dintre ele este Teatrul Mare de Stat-Academic al U.R.S.S. El a fost fondat în anul 1776.

...1300 de autobuze și 600 de autoturisme îi vor deservi pe participanții la Festival.

Tineri sportivi coreeni, pregătindu-se pentru Festival.

ATENȚIUNE, FILATELIȘTI!

În zilele Festivalului va fi deschisă în sălile bibliotecii de stat „V. I. Lenin" din Moscova „Expoziția internațională a filateliei". La Expoziție vor participa departamentele poștale din Finlanda, Albania, Belgia, Cehoslovacia, Coreea, Ungaria, Polonia, Romînia, Germania, Israel, Bulgaria, Afganistan și alte țări. Belgia va prezenta mărci din anii 1849—1900. Finlanda va expune mărci emise pînă la 1900. În afară de colecțiile de stat, la Expoziție vor prezenta mărci și colecționarii particulari și diferite organizații filatelice. Deși guvernul Franței a refuzat să participe la Expoziție, secția filatelică a asociației „Franța-U.R.S.S" va trimite la Moscova colecțiile sale, printre care o interesantă serie de mărci „Parisul și Moscova în mărci poștale". Aproape 30 de colecționari din S.U.A. trimit la Festival serii tematice de mărci. Pentru cea mai reușită și originală tematică a mărcilor, participanții la Expoziție vor primi premii. Premiul I, constă în 1000 de mărci diferite și o cupă.

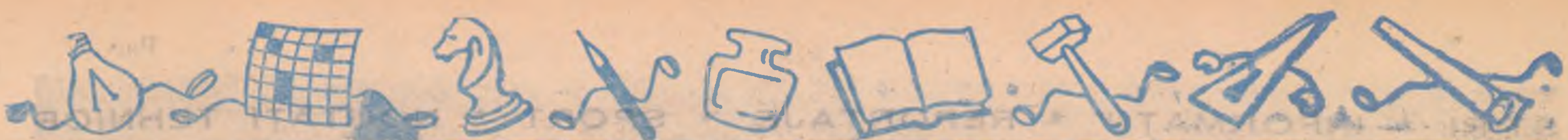
ULTIMELE ȘTIRI

● Din portul Buenos-Aires a plecat vasul „Alberto Dodero", cu destinația „Cel de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților". Pe bordul vasului se află sute de tineri, reprezentanți ai diferitelor organizații de tineret din Argentina, Chili, Bolivia, Peru, Paraguai și Columbia.

● Prima grupă de delegați australieni și neozeelandezi la cel de-al VI-lea Festival, compusă din 40 de tineri, a sosit în orașul Honkong, venind din Sydney.

● Tinerii cineaști italieni vor prezenta la Clubul Internațional al studenților din Moscova o serie de filme care povestesc despre viața tineretului italian în ultimii 10 ani.

● Ansamblul de dansuri al delegației din R. P. D. Coreană va prezenta la Festival minunatele numere coregrafice „Dansul corolei de flori", „Dans cu daireaua" și „Dans cu evantaiul". De asemeni, un cor compus din 90 de persoane va prezenta cele mai frumoase cîntece populare coreene.

DE TOATE · DE TOATE · DE TOATE · DE TOATE · DE TOATE · DE TOATE

Bacu — U.R.S.S. Un tigru dresat de Nazarov și Constantinovski, se plimbă liniștit într-o mașină „Zim".

Chenaful

Pentru prima dată la noi în țară, a fost aclimatizat chenaful, o plantă textilă din țările cu climă ecuatorială și subecuatorială.

Ea a fost aclimatizată și selecționată, creîndu-se soiul I.C.A.R. 2 de mare productivitate și rezistent la temperaturi scăzute.

Chenaful e cultivat pentru fibrele sale superioare celor de iută. Fibrele lui sînt întrebuințate la fabricarea sacilor, prelatelor, uneltelor pescărești.

De asemenea, la Institutul de Cercetări Agronomice al R.P.R., au mai fost luate în cercetare plante textile perene exotice, ca: iuca, ramia și floarea de ceară.

ȘTIAȚI CĂ ?

...în anul 1809, un vînător din S.U.A., urmărind un urs pe care l-a rănit, a descoperit cea mai mare peșteră carstică din lume, numită „Peștera Mamuților"? Prin frumusețea sa de basm această creație magnifică a naturii nu-și are pereche. Peștera Mamuților are 47 de „săli" și 225 de „coridoare" care la un loc ating în lungime 240 km. Prin acest adevărat palat subteran, curg rîurile Eho-river, Letta și Stics. Impresionante sînt și cele trei lacuri subterane din peșteră. Cel mai mare din ele numit „Marea Moartă" prezintă un tablou deosebit de pitoresc cu apele sale negre și maluri stîncoase. Întreaga peșteră este electrificată și înzestrată cu ascensoare și scări care permit vizitarea ei în condiții optime.

★

...în pustiul de nisip al Nevadei (S.U.A.) se află un „munte care cîntă"? Acest „munte" e, de fapt, cea mai mare dună din pustiu, avînd o înălțime de 300 m. și o lungime aproximativă de 500 m. Forma dunei se schimbă continu după direcția vîntului. În după amiezele toride, duna „cîntă": sunetele ce se aud par a fi o melodie executată de nenumărate viori și flaute. Asemenea dune se găsesc și în Africa și Asia. Unii savanți cred că acest „cîntec" s-ar datora frecării miliardelor de particule de nisip.

★

...atît numele de „polkă", care la prima vedere îți indică parcă obîrșia poloneză, cît și dansul, sînt de origină cehă? În limba cehă, „polka" înseamnă „jumătate". Intr-adevăr acest dans este scris în măsura 2/4 și se execută cu mișcări de jumătăți de pas.

În secolul al XVI-lea, dansul ceh „polka" a devenit modern la toate curțile feudalilor din Europa; și tot în acest timp, el a pătruns și în Polonia.

Vechile dansuri poloneze sînt Mazurka (vine de la numele mazurilor, care populează partea de nord-est a Poloniei) și Cracoveacul, apărut cu 600 de ani în urmă în voievodatul Cracovia.

GLUME

ÎNȚELEPCIUNE

— Tatăl: De ce nu m-ai ascultat? Să știi că din clipa aceasta voi face și eu întocmai contrariul dorințelor tale!..

Mitică: Foarte bine, tăticule. Astăzi să nu-mi dai 5 lei pentru film...

DIALOG

Mama: Să nu pleci azi la ștrand. Știi bine că aseară te-a durut stomacul.

Culăeș: Nici o grijă, mămico. Am să înot pe spate!

MĂ GÎNDEAM...

La cercul tinerilor geografi, Nicu ține un referat despre Lună. Povestește că e atît de mare, încît pe ea ar putea locui milioane de oameni.

Pe Tăchiță îl umilă rîsul

— De ce rîzi? îl întreabă colegii, mirați

— Mă gîndeam tocmai la îmbulzeala care ar fi acolo, cînd Luna e la jumătate...

INTREBARE

— Spuneți-mi, și girafa trebuie să se spele zilnic pe gît?

RASPUNS GINDIT

Tatăl vrea să vadă dacă Gică dă răspunsuri gîndite:

— Ce preferi: un măr întreg, sau două jumătăți?

— Două jumătăți, răspunde repede Gică.

— De ce? întreabă tatăl.

— Pentru că pot vedea dacă mărul este bun!..

IN PIAȚA

Ionel: Cît costă porumbelul ăsta?

Vînzătorul: 8 lei...

Ionel: Scump,

foarte scump! Nu-l lași la jumătate?

Vînzătorul: Eu nu vînd decît porumbei întregi!

Iezefini vă prezintă: BATISTA NEINFLAMABILA

Împrumutați o batistă de la unul din colegii aflați în jurul dv. Țineți-o deasupra mîinii stîngi. Cu mîna dreaptă, apropiați și lipiți de centrul batistei o țigară aprinsă. Batista, „magnetizată" în prealabil, nu va lua foc.

EXPLICAȚIE

În mîna stîngă ascundeți o monedă de 50 bani. Aceasta este ținută sub batistă, în locul unde capătul aprins al țigaretei vine să atingă batista. Moneda ascunsă absoarbe căldura și apără batista de ardere.

...ȘI O EXPERIENȚĂ DE CLARVIZIUNE

Cu mîinile la spate și cu spatele la public, primiți un carton colorat pe care nu-l vedeți.

Întorcîndu-vă apoi cu fața spre public, (spectatori), vă concentrați și numiți cartonul care vi-a fost dat.

EXPLICAȚIE

Pentru această experiență, folosiți o... stratagemă. După ce ați primit cartonul și v-ați întors cu fața la public, mimați că vă concentrați; în acest timp, băgați cartonul în mîneca dreaptă. Aduceți mîna dreaptă cu palma la frunte, ca și cum v-ați concentra foarte adînc, și priviți cartonul. Duceți apoi mîna dreaptă înapoi la spate, scoateți cartonul din mînecă și din nou aduceți mîna dreaptă la frunte (în mod prefăcut de data aceasta) și spuneți culoarea cartonului. Apoi îl scoateți de la spate, cu mîna stîngă. Va fi exact acela pe care l-ați numit. Nici nu se poate altfel, deoarece l-ați văzut, dar nu prin „clarviziune", desigur...

Cînd se sfîrșesc proviziile

În timpul unei excursii, se poate întîmpla ca proviziile să fie pe sfîrșite. Atunci va trebui să vă pregătiți singuri de mîncare. Ce-o să gătiți!... Iată, am să vă dau cîteva mici rețete.

Pește în țeapă: peștele mărunt, prins de curînd, poate fi de asemenea fript la frigare. Bine, dar așa necurățat? Da, așa se pune deasupra focului și se învîrtește pînă cînd solzii și aripioarele se ard puțin și încep să se desfacă. Atunci se desprinde ușor pielea cu solzi cu tot, și se scot și măruntaiele. După aceste operații, se sărează peștele după gust și mîncarea e gata.

Cartofi la... cenușă: Poate prin apropiere ați găsit cartofi și vreți să-i mîncați. Dar trebuie să știți să-i coaceți ca să fie buni. Și asta nu-i greu. Îi puneți în cenușa încinsă a focului, și-i țineți acolo pînă cînd încep să țîșnească dîre șuierătoare de aburi și norișori de cenușă. Atunci înseamnă că s-au copt. Nu-i mîncați însă imediat. Îi lăsați cîteva minute înveliți într-o cîrpă sau hîrtie pentru ca să se înmoaie puțin.

TICĂ-bucătarul

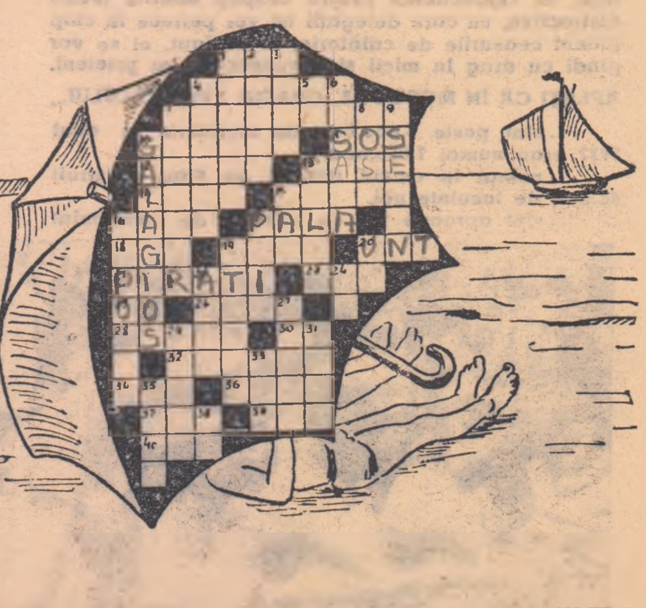
★ CUVINTE ÎNCRUCIȘATE ★ CUVINTE ÎNCRUCIȘATE ★

La mare

ORIZONTAL 1. *Se poate vedea și la Constanța.* 4. *Frumoasă stațiune pe malul mării Negre.* 7. *Plimbare pe apă, pe uscat sau în aer.* 10. *Vas antic, la care vîsleau sclavii.* 11. *Ajutor... pe mare!* 12. *Verbul distracției.* 13. *În ele îți petreci concediul și la mare.* 14. *Pasărea... monedă!* 15. *Gazul, din butelia de aragaz, în stare lichidă.* 16. *Valerica cea olintată.* 17. *Stînd pe plajă, te mai izbește cîte o... de vînt.* 18. *Vechi șef de poliție.* 19. *Costum de baie.* 20. *Tun comestibil... (prin anagramare).* 21. *Vechii hoți ai mărilor.* 23. *În lipsă de mare, e bun și acesta.* 25. *Doi... colaci de salvare.* 26. *„Toacă" modernă.* 28. *Stațiune climaterică renumită, la marea Baltică (U.R.S.S.).* 30. *Jumătate de uliu!* 32. *Stațiune lîngă Eforie (foarte cunoscută).* 34. *În partea asta, „iese" soarele din mare.* 36. *Prilej de... duș natural.* 37. *Se uită zi și noapte în mare.* 39. *Apără malul de furia valurilor mării.* 40. *Rîu în U.R.S.S.*

VERTICAL: 1. *Malul înalt și abrupt al mării.* 2. *Lac de șes cu apă sărată (în Bărăgan).* 3. *Pasăre care la masculin a devenit porecla marinarilor.* 4. *Granițele mării.* 5. *Moluște gasteropode (pl).* 6. *Timpul cînd vara te îmbie la scăldat.* 7. *Scriitor romîn.* 8. *Barcă cu pînze.* 9. *Poet rus.* 10. *Așa cum e un cîrd de copii pe plajă.* 13. *L-a păcălit pe urs folosindu-se de pește (pl).* 15. *Ți le oferă marea.* 16. *Căruțele mării.* 17. *Un bidon umplut cu apă, de pildă.* 19. *Autorul cărții: „Mică e vacanța mare".* 20. *Afluient al Trotușului.* 22. *Prefix agricol.* 24. *De la o vară la alta.* 27. *Fructe tomnatice.* 29. *Stațiune sovietică la Marea Neagră pentru pionieri.* 31. *Acolo unde marinarul se simte „în apele lui".* 33. *Element chimic.* 35. *Vîrtej de apă.* 38. *Își scaldă razele în Nil.*

Cuvinte mai puțin cunoscute: UZ — BUTAN — ASARI — ESENIN — IO.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel 7 60 10; 7 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.

Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".